

Recensent: Wout Joling

René Kievit: 'Mijn dochter leeft!!!' Uitgeverij Calbona, Rotterdam, 2013. ISBN: 9789491254659 (alcoholverslaving, criminaliteit, levensverhaal/ ED/1). Zie ook: www.calbona.nl

Soort boek/Stijl/Ziekte: Mijn dochter leeft!!! is het autobiografische levensverhaal van René die als jongen opgroeit in kindertehuizen, jeugdinstellingen, pleeggezinnen en gevangenissen. Hij weet zich op latere leeftijd, gesteund door de onvoorwaardelijke liefde van zijn vriendin, te bevrijden van zijn alcoholverslaving en zijn criminele verleden. Uiteindelijk wordt hij, via het televisieprogramma Vermist, zelfs herenigd met zijn jarenlang dood gewaande dochter.

Over de schrijver: René Kievit (geb. 1960) kreeg landelijk bekendheid door de aandacht die de televisieprogramma's Man bijt hond in november 2011 en Vermist in januari 2013 aan hem besteedden. Hij schrijft verhalen en gedichten over zijn leven.

Korte beschrijving: In dit boek (168 pgs) vertelt René Kievit zijn bewogen levensverhaal in een groot aantal verhalen en gedichten. Hij wordt geboren in een gebroken gezin. Zijn liefdeloze en soms gewelddadige vader is bouwvakker en vaak in het buitenland, zijn moeder werkt als prostituee en kijkt niet naar hem om. Zij wordt al vroeg uit de ouderlijke macht gezet. De kleine René steelt als kind eten bij elkaar en komt zo al vroeg met de politie en kinderbescherming in aanraking. Hij verblijft in kindertehuizen, rijksinstellingen, pleeggezinnen en drinkt als twaalfjarige al alcohol. Dat leidt ertoe dat hij vanaf zijn tweeëntwintigste daadwerkelijk aan alcohol verslaafd is. Daarvoor laat hij zich overigens wel behandelen en hij krijgt zijn alcoholprobleem ook succesvol onder controle nadat hij zich bij de AA aansluit. Hij is ook zeker niet lui. Zowel in de instellingen en gevangenissen als daarbuiten steekt hij zijn armen flink uit de mouwen. Hij werkt als keukenhulp, bij Van Gend & Loos en in de haven. Als hij korte tijd in Utrecht bij de Hema werkt, krijgt hij een relatie met een pas gescheiden vrouw, die zwanger van hem wordt. Hij houdt niet van haar maar is dol op zijn dochttertje dat uit die relatie wordt geboren. De relatie loopt stuk en hij mag zijn dochter niet meer zien. Enkele jaren later wordt hem verteld dat zij is overleden. Ten slotte komt zijn leven eindelijk weer in het goede spoor omdat hij een vrouw, Anneke, ontmoet die hem begrijpt en vertrouwt en van wie hij zielsveel gaat houden. Samen met haar bezoekt hij de plekken waar hij in zijn leven heeft verbleven, zij leest zijn gedichten en verhalen en geeft hem de steun om zijn verslaving te overwinnen en zijn verleden een plek te geven. Als door een wonder wordt hij bovendien, via het televisieprogramma Vermist, herenigd met zijn jarenlang dood gewaande dochter. Dat zij op jonge leeftijd gestorven zou zijn, blijkt een grove leugen.

Wat viel op: Het boek is een indringend verslag van een problematisch leven. De autobiografie is geschreven in een originele vorm van korte verhalen en een groot aantal persoonlijke gedichten. Ondanks de ongunstige omstandigheden waarin de hoofdpersoon opgroeit en alle tegenslag die hij ondervindt, weet hij toch steeds zijn bestaan zinvol inhoud te geven. Hij is niet te beroerd om te werken en staat positief in de maatschappij. Het grote wonder is natuurlijk dat zijn dochter, zijn oogappel, die hem jarenlang is onthouden en die hij dood waande, uiteindelijk blijkt te leven. Dit maakt het een warm boek dat ontroert.

Citaten: Pag. 11: ‘Ik ging wel naar school, maar daar was ik niet te handhaven. Ik was en werd een probleem. Spijbelen werd een sport en een gewoonte. Bij een van die zeldzame keren dat mijn vader en moeder allebei thuis waren, gingen ze regelmatig met elkaar op de vuist, tot bloedens toe.’

Pag. 33: ‘Dat waar ze goed in waren was ieder akkefietje te bestraffen. Wanneer je iets goed gedaan had hoorde je daar als kind niets over.’

Pag. 54: ‘maar er was nog zoveel, / ik wilde nog zoveel vragen. / Ik leefde met haat, pijn, verdriet, / terwijl eenieder dat ook aan mij zag. / Vaak werd er gesuggereerd / dat het allemaal aan mij lag. / Ik was, zoals iedereen altijd al over mij zei: / René is een boef, hij steelt en rooft! / Hij hoort er niet en nooit meer bij!’

Pag. 65: ‘Op jonge leeftijd dronk ik al alcohol. Het begon met een biertje maar het werd steeds sterkere drank. Ik kwam in clubhuizen, ging naar het café en dronk ook op straat met ‘vrienden’. Het maakte mij niets uit dat ik werd nagewezen door de mensen op straat. Het is een gewoonte voor je er erg in hebt en waar je zelf geen weet van hebt.’

Pag. 125: ‘Jij hebt mij troost, warmte en liefde gegeven. / Jij gaf mij wat van jouw tijd en van jouw geduld. / Jouw warmte, uitstraling, heeft mijn hart gevuld, / Dat alles maakte jou een vriendin voor het leven.’

Pag. 155: ‘Na de geboorte van mijn dochter gingen er al heel vlot dingen mis. Ik ging al heel snel scheiden van de moeder van mijn kindje. Ik ben met haar ook om maar één ding getrouwd, ik wilde mijn dochter mijn naam meegeven. Een ander gevoel had ik echt niet met en aan dat huwelijk. Ik wist zeker dat ik niet van de moeder van mijn kind zou kunnen blijven houden. Ik was getrouwd omdat ik dacht dat dit zo hoorde. Ze was van mij zwanger geworden, dus moet je trouwen.’

Pag. 159: ‘Hoe het mogelijk was weet ik niet, maar op een moment dat ik alles heel erg zwart inzag en ik nog maar één stap verwijderd was van een treinmoment ging mijn telefoon over. Ik schrok en wist niet of ik moest opnemen, maar deed het toch. De trein denderde voorbij. Toen ik mijn naam noemde hoorde ik aan de andere kant de lieve stem van Anneke: “Hoe is het met je schat?” Ik moest even slikken, maar antwoordde toen: “Oh, ik zit langs de spoorbaan, ik wacht op de trein die mij naar mijn dochter brengt...” Eerst bleef het stil, maar toen hoorde ik de stem van Anneke met veel boosheid zeggen: “Ben je nu helemaal gek geworden! Er is toch meer tussen hemel en aarde dan alleen maar verdrietig zijn om wat je mist. Tel ik niet voor je mee dan?”